

LAUDÁCIÓ

dr. Gaal György tiszteletbeli professzorrá-avatásának ünnepségén,
Kolozsvár, 2006. november 11-én

Kedves Keresztény testvéreim! Nekem jutott az a megtisztelő feladat, hogy tanítványként Gaal György professzor úr munkásságát méltassam. Nem tudom aposztázia-e hogy unitáriusként felettébb sűrűn hívtam segítségül a professzor urat soha el nem hagyó műzsákat, hogy laudációm írásakor tollam vezessék. Az invokációra már csak azért is szükségem volt, merthogy Gaal György professzor úr a *Műzsák és erények jegyében* született 1948. február 16-án, és *Fiatal Szívvel, Reménnyel* és tudóshoz méltó elkötelezettséggel vállalta 1985 óta a teológus nemzedékek okítását.

A Professzor úr most elégtelen minősítést kanyarítana leckekönyvembe, mert elfelejtettem az osztják, votják és cseremisz jövevényszavakat és az ómagyar kor magánhangzó-rendszerének zöngés vagy zöngételen hasonulására sem emlékszem, de azt nem felejtettem, hogy itt a Bocskay téren, a Postakert és Bel-Magyar utca metszéspontján minden hétfőn reggel magyar órát tartott Gaal György professzor úr. *Tenger és alkony ég között* lebegtünk a magyar órákon, fülünk volt hallásra és szemünk a látásra; köszönjük, hogy *Tört kövön és porladó kereszten*, a *Pusztuló múlt és fájó jelen* értékeit megszerettette velünk. Há-lásak vagyunk a Professzor úrnak, hogy *Kalauzunk* volt, hogy térképet, iránytűt adott művelődéstörténetünk és múltunk megismeréséhez. Köszönjük Professzor úr, hogy *A magyarok utcájában* gondoskodott arról, hogy *Brassai Sámuel és az unitárius kollégium* gyűjtotta szövétnek régi fényében ragyogjon, hogy világítson és utat mutasson a mindenkori *Berde Áronoknak a természettudományoktól a közgazdaságtig*, hogy újra felfedezhessük az *Egyetemet a Farkas utcában*, és a *Házat a Főtér sarkán*.

A Professzor úrnak erőt, egészséget kívánunk, és további köteteket, tanulmányokat, hogy tollával, tudásával szolgálja nemzeti és egyetemes önismeretünket.

Tisztelettel kérem a Protestáns Teológiai Intézet tiszteletbeli professzora cím odaítéléséről szóló oklevelet dr. Gaal György tanár testvérünknek átadni.

KOVÁCS SÁNDOR

Szószerk – Úrasztala – Szerartások

LÖRINCZI LAJOS

BÉTEL-BESZÉD A SZEJKÉRE¹

„Elindult Jákob Beérsebából, és Hárán felé tartott. Egy olyan helyre ért, ahol eltölthette az éjszakát, mikor a nap lement. Fogott egyet az ott levő kövek közül, azt a feje alá tette, és lefeküdt azon a helyen. És álmot látott. Egy létra volt a földre állítva, amelynek teteje az égig ért, és Isten angyalai jártak azon fel és le. Odafönt pedig az Úr állt, és ezt mondta: Én vagyok az Úr, atyádnak, Ábrahámnak istene, és Izsáknak istene!

Mert én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhova mégy, és visszahozlak erre a földre. Bizony, nem hagylak el, amíg nem teljesítem, amit megígérttem neked.

Amikor Jákob fölébredt álmából, ezt mondta: Bizonyára az Úr van ezen a helyen, és én nem tudtam! Félelem fogta el, és így szólt: Milyen félelmetes ez a hely! Nem más ez, mint Isten háza és a menny kapuja!” (1Móz 28,10–13a. 15–17)

Szeretettel üdvözöllek titeket, erdélyi unitáriusokat, határon túli magyarokat és minden nemzet itt megjelent unitárius-univerzalista gyermekeit!

Elnézem soraitokat. A zászlókat, a táblákat, de legfőképpen az arcokat, embereket, csoportokat. És megtelik szívem szeretettel, és jól esik mondani: én népem, testvéreim. És megosztani veletek, hogy Jézus fontos kérdése kavargó a fejemben: miért jöttetek ki a pusztába? Szél ingatta nádszálát látni? Testvéreim, gondolkozatok, és válaszoljatok: mi az, ami idehozott ma, minket, a Szejkefürdőre?

Én megpróbálom ezt a kérdést megválaszolni: azért, mert szent ez a hely, mert erőt adó itt Isten jelenléte, hasonló hitű embertársaink közössége, Orbán Ba-

¹ Elhangzott 2006. augusztus 12-én, a VII. Szejke-fürdői Unitárius Találkozóán